

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΝΛΑΙΝ

ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Ο διευθυντής της Αστυνομίας μπήκε ένα απόγευμα στο γραφείο του υπουργού των Έσωτερικών κ. ντε Περισινύ, που ήταν, όπως και σήμερα, στο ισόγειο του μεγάρου Ντυπόν.

—Τί νέα μου φέρνετε, κύριε Μπουατέλ; ρώτησε ο υπουργός του αυτοκράτορος.

Ο διευθυντής της Αστυνομίας δίστασε μια στιγμή ν' απαντήσει.

—Παρουσιάστηκε μια σοβαρή υπόθεση... Είπε κατόπιν στον υπουργό. Τα όργανά μου έπιασαν προχθές, στο σπίτι του, τον κόμητα ντε Μποσιγιέ, τον αρχηγό των αντιδραστικών που είχε εξοριστεί στην Καγιέν.

Είμαστε στο 1863. Ένας αυστηρός νόμος έδινε τότε το δικαίωμα στην κυβέρνηση και ιδιαιτέρως στον υπουργό των Έσωτερικών να εξορίσει χωρίς καμιά διαδικασία, κάθε Γάλλο επαναστάτη.

—Ο Μποσιγιέ είναι επικίνδυνος κι' άσπονδος έχθρος μας... Έκανε σοβαρά ο Περισινύ. Μπορεί να ξεσηκώσει ολόκληρο το Παρίσι κατά του αυτοκράτορος!

—Τώρα όμως τον κρατούμε πάλι στα χέρια μας, ξεχωστάτε. Παρετήρησε ο διευθυντής της Αστυνομίας. Δεν τον ωφέλησε σε τίποτε η δραπέτευσίς του από την Καγιέν, γιατί δεν πρόφτασε να συναντήσει τους οπαδούς του και να ξευφάνη καμιά καινούργια συνωμοσία. Τον έκλεισα άμέσως στη φυλακή του Σέρς-Μιντί.

—Τα συγχαρητήριά μου, κύριε Μπουατέλ! του απάντησε ο Περισινύ. Αύριο κιόλας θα υπογράψω την διαταγή να εξοριστεί πάλι στην Καγιέν. Έτσι θα ησυχάσουμε πειά, μια για πάντα, από αυτόν τον ταραξία.

Ο Μπουατέλ κατόπιν του εξήγησε ότι είχε λάβει αυστηρά μέτρα κι' ότι ο κόμης ντε Μποσιγιέ δεν μπορούσε να δραπέτευση από τη φυλακή. Κι' έκανε να φύγει. Μά δίστασε πάλι.

—Τί συμβαίνει, φίλε μου; Απόρησε ο υπουργός.

Ο διευθυντής της Αστυνομίας άνοιξε το χαρτοφυλάκιό του έβγαλε από μέσα ένα τσαλακωμένο γράμμα και το έδωσε στον Περισινύ.

—Οι άνδρες μου που έψαξαν τον Μποσιγιέ, άμέσως μετά τη σύλληψή του, βρήκαν άπάνω του αυτό το γράμμα... Του εξήγησε ο Μπουατέλ. Περιττό είναι να σας αναφέρω ότι δεν το διάβασε κανείς.

Ο υπουργός των Έσωτερικών πήρε κείνο το τσαλακωμένο χαρτί κι' έρριξε μια περίεργη ματιά. Άμέσως όμως χλώμιασε και στηρίχτηκε στην άκρη του γραφείου του για να μην πέσει. Είχε αναγνωρίσει τον γραφικό χαρακτήρα.

—Αφήστε μου αυτό το γράμμα, κύριε Μπουατέλ. Του είπε με πιγμένη φωνή. Θα το διαβάσω αργότερα.

Ο διευθυντής της Αστυνομίας υποκλίθηκε μπροστά του και βγήκε σοβαρός απ' το γραφείο. Μόλις όμως βρέθηκε στον έξοχο διάδρομο, στά χείλη του άνοιξε ένα αινιγματικό χαμόγελο.

Όταν ξμεινε μόνος ο Περισινύ, στήριξε καλύτερα τα γυαλιά του και διάβασε:

«Πόσο είμαι ευτυχισμένη, αγάπη μου, που ξαναγύρισες στο Παρίσι.

»Από τη μέρα που σε εξόρισαν στην Καγιέν, δεν έπαψα να σε σκέπτομαι ούτε μια στιγμή. Θάρθω αύριο στις 5, στο σπίτι σου, για να πέσω πάλι στην αγκαλιά σου, ύστερ' από τόσον καιρό...

Μά ρ θ α

Τσαλάκωσε νευρικά το γράμμα και το πέταξε πέρα, πάνω στο κόκκινο χαλί, τρίζοντας τα δόντια από τη λύσσα του. Έπειτα, άρχισε να θηματίζει σαν τρελλός μέσ' το γραφείο του.

—Αν γίνει γνωστή αυτή η υπόθεση, είμαι χαμένος!... Ψιθύρισε. Το σκάνδαλο θα με παρασύρη στην καταστροφή. Καταλάω, αλλά κανείς δεν πρέπει να μάθει τίποτε.

Και, ξαφνικά, άνοίγοντας τὰ χέρια του μ' άπόγνωσι, έστέβαξε:

—Θεέ μου! Γιατί να την παντρευτώ;

Κατόπιν έσκυψε, πήρε το τσαλακωμένο γράμμα και το έχωσε στην τσέπη του. Κυτάχτηκε μια στιγμή στον καθρέφτη, έσιαξε τη γραβάτα του, και ψύχραιμος βγήκε από το γραφείο του, ανέθηκε στο πρώτο πάτωμα και μπήκε στο δωμάτιο της γυναίκας του.

Η Μάρθα Περισινύ καθόταν μπροστά στην τουαλέττα της. Ο υπουργός των Έσωτερικών την κύτταζε με πίκρα και χωρίς να της πη τίποτε, της έδειξε άπότομα το γράμμα.

—Εκείνη, μόλις έρριξε μια ματιά, ανατρίχιασε.

—Ήξερα πώς με άπατούσατε, κυρία, της είπε, μά δεν μπορούσα να μάθω με ποιόν. Τώρα το έμαθα! Τρυφερός φίλος σας είναι ο πιο άσπονδος έχθρος μου!... Α! Δεν φανταζόμουν ποτέ πώς έχετε τόσο κυνισμό!

Εκείνη δεν είπε τίποτε. Ο Περισινύ τότε, για να διακόψει τη σιωπή που τον έπιγε, τη ρώτησε:

—Γιατί το έκανες αυτό, Μάρθα; Πώς είναι δυνατόν; Έσύ η έγγονη του στρατάρχου Νεί, έχεις τρυφερό φίλο τον άπόγονο εκείνων που τουφέκισαν τον παπού σου!

Η Μάρθα Περισινύ, με μια λάμψη στα μάτια, που έδειχνε καθαρά το φλογερο της άίσθημα, του ώμολόγησε:

—Τον αγαπώ!

Έπειτα, για να μειώσει ίσως την ευθύνη της, του εξήγησε ότι ο Μποσιγιέ δεν ήξερε ποιά ήταν.

—Γι' αυτόν, του είπε, είμαι μια κ. Ζώρζ, σύζυγος ενός θαυτοπλούτου κοσμηματοπώλη...

Ο Περισινύ πήρε μια θαυτοιά ανάσα σαν να άνάπνεε τώρα πάλι ελεύθερα. Ήξερε πώς αν ξεσπούσε το σκάνδαλο, ο αυτοκράτορ δεν θα δίσταζε ούτε μια στιγμή να ζητήσει την παραίτησή του. Κι' ο Περισινύ ήθελε να διατηρήσει τη θέση του, που τον έκανε πανίσχυρο, σ' όλη την αυτοκρατορία. Έπρεπε λοιπόν, με κάθε τρόπο, να καταπνίξει το σκάνδαλο. Ο υπουργός των Έσωτερικών κάθησε σε μια πολυθρόνα πίσω από τη γυναίκα του.

—Λέτε πώς τον αγαπάτε!

—Ε, βέβαια, είσατε νέα, ώμορφη, σαγηνευτική... Κι' εγώ σχεδόν γέρος!

Κ' ύστερ' από ένα βαθύ αναστεναγμό, έπρόσθεσε:

—Ο κ. ντε Μποσιγιέ που δραπέτευσε από την Καγιέν, βρίσκεται σήμερα στη φυλακή του Σέρς-Μιντί. Αν δεν υπήρχε αυτό το γράμμα, θα τον εξόριζα πάλι εκεί κάτω. Μά τώρα, δεν μπορώ πειά. Θα φανώ ότι θέλω να ίκανοποιήσω μια προσωπική έκδίκησι κι' όχι ότι έκτελώ το καθήκον μου ως υπουργός των Έσωτερικών. Θα του δώσω λοιπόν χάρι. Μά θέλω να το μάθω...Να τα μάθω όλα...όλα.

Η Μάρθα, που κατάλαβε άμέσως ότι μια τέτοια άποκάλυψις, θα την χώριζε για πάντα από τον αγαπημένο της, τον παρακάλεσε να βρη μια άλλη λύσι.

Μά ο Περισινύ ήταν άνένδοτος.

—Πρέπει να μάθω την αλήθεια!... της έτόνισε. Κατόπιν θα τον αφήσω ελεύθερο... Και τότε, αν η άπελπισία του είναι στ' αλήθεια πολύ μεγάλη, θα κάνη καλά να καταφύγη στο έξωτερικό, για να ξεχάση...

Τέλος, ο υπουργός των Έσωτερικών, σηκώθηκε και με άσστηρή φωνή, είπε της γυναίκας του.

—Αυτή η υπόθεση πρέπει να μείνη μεταξύ μας. Τρεις άνθρωποι την ξέρουν: εγώ, έσύ κι' εκείνος. Γι' αυτό, πρέπει να πäs έσύ να του πης την αλήθεια...

Ύστερ' από δυο ώρες, τρελλή από την άπόγνωσί της, η κ. ντε Περισινύ έφυγε με την άμαξα για τη φυλακή του Σέρς Μιντί.

(Συνέχεια εις την σελίδα 46)

Όταν ξμεινε μόνος ο Περισινύ στήριξε τα γυαλιά του και διάβασε...

ΠΩΣ ΚΡΕΜΑΣΑ ΤΟΝ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΗ ΑΡΜΣΤΡΟΝΓΚ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 42)

σε λοιπόν τις τελευταίες του ώρες παίζοντας σκάκι με τόν δεσμοφύλακα, πού από μία παράξενη σύμπτωση ήταν παιδικός φίλος του. "Όταν μπήκα στο κελλί του, ο Θόμψων με υποδέχθηκε μ' ένα χαμόγελο:

— Καλημέρα, μίστερ "Ελλισ! μου φώναξε. Είσαστε έτοιμος; Καί μ' ανάλαφρο θήμα, σφυρίζοντας σιγανά ένα παληό τραγουδάκι, προχώρησε προς την άγχόνη!...

Στό Γκλότσεστερ όμως ή κατάσταση ήταν κάπως πένθιμη. "Ο άξιοπρεπής "Αρμστρονγκ είχε καταντήσει τό φάντασμα του έαυτού του. "Όταν μου τόν έδειξαν στην αυλή τής φυλακής, περπατούσε με μικρά νευρικά θήματα, διαβάζοντας κάποιο βιβλίο. "Αν καί είχε ύψος 1 μ. 67, τό θάρος του είχε κατεβή στα 57 κιλά. "Επειώ ή λοιπόν ήταν έλαφρός, έπρεπε νά μεταχειρισθώ γι' αυτόν ένα μακρύ σκονί. Κι' αλήθεια, τό μάκρος του σκονιού, με τό όποιο τόν κρέμασα ήταν 2 μ. 63!...

Πολλές φορές, τήν τελευταία του νύχτα ο δηλητηριαστής ξύπνησε άπότομα και ρώτησε τόν δεσμοφύλακά του:

— Τί ώρα είναι ;

"Επειτα, πηδούσε κάτω από τό κρεβάτι του, θημάτιζε νευρικά και κάθε τόσο ψιθύριζε:

— Τί μαρτύριο ! Δέν περνάει ή ώρα, όταν περιμένη κανείς τόν θάνατο!...

"Επειτα, έπεφτε πάλι στο κρεβάτι του, στενάζοντας.

"Όταν ξημέρωσε, ο μελλοθάνατος κατέθηκε νά περπατήσει λιγάκι στην αυλή. Σ' αυτό τό μεταξύ είχα κι' όλας έτοιμάσει τήν άγχόνη.

Στις 7 καί 50' ο σερίφης Τζέιμς, με φώναξε και μου είπε:

— Μίστερ "Ελλισ, ήρθε ή ώρα!... "Εγώ όμως δέν θα παραπώ στην έκτέλεσι... Δέν άντέχω... Ξέρω τόν "Αρμστρονγκ από τά παιδικά μου χρόνια... Δέν μπορώ, όχι, δέν μπορώ... "Εμπρός, μίστερ "Ελλισ, πηγαίνετε μόνος σας...

Στις 7 καί 55', όλα ήσαν έτοιμα. "Ο μελλοθάνατος μιλούσε με τόν δεσμοφύλακα, όταν μπήκα στο κελλί του, για νά του δέσω τά χέρια. "Ο "Αρμστρονγκ χωρίς καμμιά αντίρρηση, μ' άφισε νά τόν δέσω. "Επειτα, τόν παρέδωσα στους βοηθούς μου κι' έτρεξα νά τόν περιμένω επάνω στην άγχόνη. Μά, επειδή άργούσε νάρθη, άνησύχησα. Κατέβηκα λοιπόν και πήγα νά δω τί είχε συμβή. "Ο "Αρμστρονγκ στεκόταν στον διάδρομο και μιλούσε άπαθέστατα με τούς δεσμοφύλακας. "Όταν με είδε, θιάσθηκε νά προχωρήσει:

— "Ερχομαι!... "Ερχομαι!... μου φώναξε.

"Ηταν κατάχλωμος, μά σήκωνε ψηλά τό κεφάλι, με ύπερηφάνεια, σαν ένας στρατιώτης σέ μι' επιθεώρησι.

Τή στιγμή πού τράβηξα τό σκονί, για νά τόν κρέμασω, κάτω από τήν άσπρη κουκούλα πού του σκέπαζε τό πρόσωπο, άκουσε νά θγαίνει μι' θραχνή φωνή:

— "Επί τέλους! Θα σέ συναντήσω τώρα, Καίτη...

Σέ ποι' μιλούσε αυτός ο παράξενος δηλητηριαστής ; "Απλούστατα, στην γυναίκα του, τήν Καίτη "Αρμστρονγκ!...

ΤΖΩΝ ΕΛΛΙΣ Δήμιος του Λονδίνου

ΤΡΕΙΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 35)

δέν μπορώ δυστυχώς νά ξεχάσω αυτούς τούς τρεις ανθρώπους πού πέθαναν έξ αίτίας του έρωτός των για μένα...»

Κ' ή Γκρέτα Γκάρμπο ανέλυθη σέ δάκρυα. Είχε κυριευθή από μι' επικίνδυνη ύστερική κρίσι. Τήν άφησα λοιπόν στις περιποιήσεις τών γιατρών της και έφυγα από τήν βίλλα της. Είχα κατορθώσει νά κάνω μι' δημοσιογραφική έπιτυχία. Μά δέν θα ξεχάσω ποτέ τά δάκρυα τής Γκρέτας Γκάρμπο. Για μι' άκόμα φορά ο «άστéρας τών άστéρων» μου είχε παρουσιασθή άγνωριστος!

JEANNE ROUDOT

ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 25)

Μόλις όμως έφθασε κεί πέρα, πρόσεξε μι' σύγχυσι πού τήν έκανε νά τρομάξει. Ρώτησε άμέσως τόν διευθυντή, για νά μάθη τί συνέβαινε κι' εκείνος τής άπάντησε ότι ένας από τούς φυλακισμένους, ο κ. ντέ Μπουσιέ, για νά μη έξοριστή πάλι στην Καγιέν, είχε κρέμασθή στο κελλί του...

Τό ίδιο θράδυ, ο διευθυντής τής άστυνομίας μπήκε στο γραφείο του ύπουργού τών "Εσωτερικών, με μι' παράξενη λάμψι, χαράς στο βλέμμα και του άνεκοίνωσε τήν ξαφνική αυτοκτονια του Μπουσιέ.

"Ο κ. ντέ Περισινύ ξαφνιάσθηκε, χλώμιασε πάλι και κύτταξε βαθεία στα μάτια τόν Μπουατέλ. "Εκείνος τότε χαμογέλασε αινιγματικά κι' έσκυψε τό κεφάλι...

— "Εσύ; τόν ρώτησε ο ύπουργός. "Εσύ τόν έπνιξε!...

— Ναι, άπάντησε σιγανά, πολύ σιγανά ο Μπουατέλ. "Επρεπε νά σκεπασθή τό σκάνδαλο.

ΠΙΕΡ. ΣΑΝΛΑΙΝ

ΠΟΙΩΝ "Η ΠΟΙΑ ΗΘΕ ΠΟΙΟ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΗΤΕ;

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 34)

ένα σιδηροδρομικό ύπαλληλο και τόν ρώτησε:

— "Αγαπάτε τόν κινηματογράφο ;

— "Αρκετά.

— Καί τις καλλιτέχνιδες του κινηματογράφου τις αγαπάτε;

"Ο σιδηροδρομικός χαμογέλασε κι' άπάντησε:

— "Οχι και πολύ.

— Δέν έχετε καμμι' προτίμησι ;

— Ναι, θέβαια. Μου άρέσει ή Μαρσέλ Σαντάλ.

— Σ'ας άρέσει τόσο, ώστε νά θέλατε νά γίνη γυναίκα σας;

— "Αγνοώ ποιές ικανότητες έχει ως νοικοκυρά... Καί εγώ θέλω πρό πάντων νά είναι ή γυναίκα μου καλή νοικοκυρά.

Η ΞΑΦΝΙΣΙΣ ΜΙΑΣ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 39)

τις του Σατανά!...

— Διόλου, φιλε μου! μου άπάντησε. "Ακουσε με ποιους συλλογισμούς θρήκα τή λύσι αυτού του αινίγματος. Δυό γεγονότα μου έκαναν άμέσως έντύπωση. Τό πρώτο είναι τό έξής: ή νέα πριν από τόν γάμο της ήταν εύθυμη κι' έκανε σχέδια για τό μέλλον. Καί νά τώρα τό δεύτερο: ή ξαφνική ταραχή της στην εκκλησία. Τί είχε συμβή λοιπόν; Γιατί είχε αλλάξει; Μήπως είχε δει κανένα; "Αν ναι, τό πρόσωπο αυτό θα είχε έρθει από τήν "Αμερική, από τήν πατρίδα της, γιατί έδω πέρα δέν ήξερε κανένα άλλον εκτός από τόν άρραβωνιαστικό της. Ποιός ήταν αυτός ο άγνωστος; "Ενας "Αμερικανός, έραστής ή σύζυγος. Αυτή ή ύπόθεση έβγαине αληθινή από τά λόγια τής νύφης, στην καμαριέρα της. «Θά έκμεταλλευθώ μι' ξένη φλέβα χρυσού». Στή γλώσσα τών χρυσοθηρών αυτό σημαίνει ότι θα παρατήσω τή δική μου φλέβα και θα πάρω μι' άλλη... Θ' αλλάξω δηλαδή τύχη. "Από τή στιγμή αυτή, τό αίνιγμα για μένα είχε λυθή. "Η λαίδη Σαιντ-Σάιμον είχε φύγει μ' ένα πολύ αγαπητό της πρόσωπο.

— Καί πώς τήν θρήκατε; άπόρησα.

— Χάρις στο σημείωμα πού είχε ανακαλύψει ο Λεστράντ στο νυφικό φόρεμα. Αυτό τό σημείωμα τό είχε δώσει ο άγνωστος στη νύφη μαζί με τήν άνθοδέσμη, στην εκκλησία. "Από αυτό λοιπόν είχα τ' αρχικά του, κι' από τό πίσω μέρος του σημειώματος ένα κομμάτι του λογαριασμού του ξενοδοχείου του. "Η τιμές ήταν πανάκριβες κι' αυτό έδειχνε καθαρά πώς καθόταν σ' ένα από τά μεγαλύτερα ξενοδοχεία του Λονδίνου. "Εκανα λοιπ' ν' μι' έρευνα και χάρις στα αρχικά του, δέν άργησα ν' ανακαλύψω στο «Ρούλ» τόν Φράνσις "Ηθερτ Μούλτων και τή λαίδη Σαιντ-Σάιμον, τή γυναίκα του... Τή συνέχεια τώρα τήν ξέρεις.

Κι' ο Σέρλοκ Χόλμς μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο έτριψε τά χέρια του εύχαριστημένος. Είχε λύσει με τόν πιό άπλό τρόπο ένα σκοτεινό γρίφο πού φαινόταν σ' όλους άνεξήγητος.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΙΑΣ ΝΥΧΤΑΣ ΣΤΟ ΛΟΥΚΝΑΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 20)

Είχα μπει στο δωμάτιο του Τζώρτζ "Αλσον για νά τόν κλέψω, πριν άποπειραθήτε νά τόν δολοφονήσετε... "Εγώ λοιπόν έσκότωνα τό φείδι, γιατί θέλησα νά τόν σώσω, γιατί μου είναι συμπαθητικός, γιατί αγαπώ τρελλά τόν εξάδελφό σας και δέν θα πήγαινα νά τόν κλέψω, αν δέν με ύποχρέωνε ο συνένοχός μου... Καί τώρα πού μάθατε τήν αλήθεια, έλπίζω πώς θα φύγετε σήμερα κιόλας από τις "Ινδίες, γιατί σέ λίγο θα τ' άποκαλύψω όλα στον Τζώρτζ "Αλσον!...

"Ο Ρομπέρ Καρρέλ τής έρριξε μι' ματιά γεμάτη μίσος και γύρισε στο δωμάτιό του για νά έτοιμάσει τις βαλίτσες του.

Τό θράδυ, στο τραπέζι, ο Τζώρτζ "Αλσον, όταν ο "Ινδός οίκοδεσπότης εξήγησε στους καλεσμένους του ότι ο Ρομπέρ Καρρέλ είχε φύγει ξαφνικά για τό Τόκιο, ο Τζώρτζ "Αλσον σηκώθηκε έπίσημα κι' άνήγγειλε τούς άρραβώνες του με τή μίς Βιρτζίνια "Ιρβινγκ!...

"Η ώμορφη "Αμερικανίδα, λίγο έλειψε νά λιποθυμήσει από τήν κατάπληξι της. "Ο Τζώρτζ "Αλσον τότε τήν παρέσυρε στο πλαινό δωμάτιο κι' εκεί τής εξήγησε:

— "Ο Ρομπέρ Καρρέλ μου άφησε ένα γράμμα κι' από αυτό έμαθα, επί τέλους, τί είχε συμβή χθές τήν νύχτα μέσα στο δωμάτιό μου. "Ο εξάδελφός μου ήθελε νά με δολοφονήσει για νά κληρονομήσει αυτός μόνο τόν πολυεκατομμυριούχο θείο μας... Τώρα όμως έφυγε για πάντα, με τήν ύπόσχεσι ότι δέν θα ξαναπαρουσιασθή ποτέ μπροστά μου. Μά μου άπεκάλυψε έπίσης και τό μυστικό σας... Βιρτζίνια, σας εύχαριστώ πού μου σώσατε τή ζωή... Ξεχάστε τό παρελθόν. Θέλετε νά γίνεται γυναίκα μου; "Εκανα καλά πού άνήγγειλα τούς άρραβώνες μας χωρίς νά σας ρωτήσω;...

— "Ω, Τζώρτζ, σέ λατρεύω!... ψιθύρισε ή ώμορφη "Αμερικανίδα κι' έγειρε τό κεφάλι της στον ώμο του μεθυσμένη από εύδαιμονία...

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ